

MARIBORSKI VEČERNIK „JUTRA“

Cena 1 Din

Uredništvo in uprava: Maribor, Grajski trg 7 / Tel. uredništva in uprave 24-55
Izbaja razen nedelje in praznikov vsak dan ob 14. uri / Velja mesečno prejemnik
v upravi ali po pošti 10 din, dostavljen na dom 12 din / Oglasi po ceniku / Oglase sprejema tudi oglasni oddelek »Jutra« v Ljubljani / Poštni ček. rač. št. 11.409

Socialni darvinizem Na Hitlerjev pritisk nova Schuschniggova vlada

V novi vladi trije eksponenti narodnega socializma — Splošna amnestija za politične delikte — V Domovinsko fronto bodo imeli dostop tudi narodni socialisti

SCHUSCHNIGG

DUNAJ, 16. februarja. Davi ob 2. je izšel razglas o preosnovi avstrijske vlade. Zvezni predsednik Miklas je pristal na sledečo sestavo nove Schuschniggove vlade: kancelar dr. Schuschnigg, podk. general Hülgerth (tudi doslej), zunanji minister dosedanji državni tajnik v zun. ministertvu dr. Guido Schmidt, notranji minister nacionalist Seiss-Inquart, finančni minister Rudolf Neumayer, dr. Adamovič, pravosodstvo, Peter Manwasser, poljedelstvo. Ministra brez listnice sta med drugim bivši notranji minister Glaise Horstenau in dosedanji državni tajnik Zernatto. Državni tajniki so: za narodno obrambo general Zechner, za delo Adolf Watzel, za industrijo in rude Ludvik Stepski, za gozdove bo še imenovan, za javno varnost pa dr. Skubl (svoječasni ljubljanski policijski šef!), ki prevzame tudi generalni inšpektorat nad vsemi policijskimi ter orožniškimi ekzekutivnimi organi. Po sestavi nove vlade in zapri-

segi se je vlada sestala k svoji prvi seji, na kateri so sklenili, da se razglasi splošna amnestija za vse politične prestopke pred 15. februarjem ter izpregled vseh kazni pogojno do 31. decembra 1941. — Amnestijski razglas se utemeljuje s tem da se omogoči rodoljubno sodelovanje vsem, tudi tistim, ki so doslej stali na strani, da se na ta način doseže notranji in zunanji mir. Vsi današnji dunajski listi poročajo zelo izčrpno o preosnovi avstrijske vlade. V glavnem naglašajo, da predstavlja nova vlada koncentracijo vseh formalnih činiteljev, ki so pripravljeni sodelovati. Avstrija išče neko trajno obliko v razmerju do Nemčije.

DUNAJ, 16. februarja. Včeraj je skušal dr. Schuschnigg nekajkrat priti v telefonični stik z Mussolinijem, ki pa ne biva v Rimu, ampak nekje v okolici in so mu iz Rima odgovorili, da ne morejo svetovati, ali naj sprejme nemške predloge ali ne. V tukajšnjih krogih govorijo o skorajšnjem sestanku kancelarja Schuschnigga z Göringom, oziroma Hitlerjem v Inostu ob priliki njegovega potovanja v Italijo.

DUNAJ, 16. februarja. Kot eksponenti narodnega socializma v novi Schuschniggovi vladi se smatrajo minister za notranje zadeve in javno varnost Seiss-Inquart, pri čem pa pripada dejansko vodstvo nad eksekutivo dr. Skublu, nadalje Glaise Horstenau in državni tajnik Trpsky. Vsi ostali člani vlade pripadajo Domovinski fronti. Tudi se doznava, da bo omogočen sprejem v Domovinsko fronto vsem onim, ki doslej iz kakršnihkoli razlogov niso bili sprejeti.

Japonski general Nakašima je padel

SANGHAJ, 16. februarja. Po vesteh iz fronte je v srditih borbah s Kitajci padel japonski general Nakašima. Dve kitajski

diviziji si na vso moč prizadevata, da bi zavzeli Pinkvin. Poročila o borbah si precej nasprotujejo.

Italijanska letala izginila brez sledu

RIM, 16. februarja. Agencija Stefani poroča: Italijanski hidroavion je na potu od hidrodroma Polenza in hidrodroma Lidar pri Rimu izginil. V letalu je bilo 8

pilotov in mehanikov ter 10 potnikov. Bojijo se, da je doživel katastrofo v veliki burji, ki je besnela nad morjem.

Totaler Mensch, kjer primerja fašizem in demokratizem z zgodovino totalne Špante in Atenami. Španta je bila simbol kulta moči, telesnosti, borbe. Spartanec ni poznal osebne svobode, imetja, osebne kulture, zasebnega življenja. Španta je bila eno samo nepretrgano vojno taborišče. Zato ni dala genijev, ni dala duha, kulture. Propadla je brez sledu. Obratno je bilo z Atenami, kjer je bil namesto totalne države totalni človek. Tam se je rodila prva kultura osebnosti, kultura lepote in duha, umetnosti in znanosti. Cilj te prve evropske države je bil: Spopolnitev človeka, sproščanje njegovih duševnih sil, spopolnitev telesa, duše in duha, spoj junaštva in

estetike, naravna etika. S kultom tega ideala so dale Atene celo vrsto tvorcev zapadno-evropske kulture: Umetnike in junake, pesnike in mislece, vojskovodje in državnike, govornike in zgodovinarje.

V današnjem velikem historijskem eksperimentu moremo idejo totalne države primerjati z ono totalnega človeka ali minljivost Špante z nesmrtnostjo duha Atencev. Evropa stoji na razpotju. Če pojde po poti prve ali druge: Po poti vseomogočnosti države in ničevosti človeka, ali po poti njegove sproščenosti. Stvariteljin nosilci fašizmov se poslužujejo vseh sredstev, da onemogočijo demokratično idejo na njenem pohodu. Rimski diktator stavi demokracijo

Gospodarske beležke

Nov pravilnik o sladkovodnem ribarstvu pripravlja ministrstvo poljedelstva. Pravilnik stopi v veljavo najbrže že 1. marca t. l.

Gradnja rafinerije za proizvodnjo bencina iz premoga. Iz Beograda poročajo, da proučuje nacionalni zavod za rude in gorivo, ki se je nedavno osnoval v ministrstvu za gozdove in rudnike, vprašanje gradnje velike rafinerije za proizvodnjo bencina in olja iz premoga. Potrebne stroje bodo naročili iz Nemčije in bodo znašali stroški okoli 200 milijonov din.

Znižanje uvoznih carin. »Službene novine« objavljajo, da je bil med našo državo in Nemčijo dosežen sporazum glede izpremembe dveh carinskih postavk. Zniža se carina na umetno volno (umetni bombaž iz celuloze) na 5 zlatih dinarjev, nadalje za priklopne vozove za tovorne avtomobile na 70 zlatih dinarjev. Doslej je znašala uvozna carina za umetno volno 50, za priklopne vozove pa 130 zlatih dinarjev za 100 kg.

Trgovinska pogajanja med našo državo in Estonsko so se pričela včeraj v Beogradu. Gre predvsem za novo ureditev medsebojne izmenjave blaga ter za ureditev plačilnega prometa.

13.000 avtomobilov je v vsej Jugoslaviji po zadnjem štetju. Za nje se potroši letno okoli 400.000 hl bencina. Pri nas pride na 1000 prebivalcev 0,7 avtomobila, v Angliji 40, v Franciji 54, v Nemčiji 15, v Avstriji in ČSR po 5, v Grčiji pa po 2 avtomobila na 1000 prebivalcev.

Gospodarski svet Male antante se bo sestal dne 8. marca k rednemu zasедanju v Bukarešti.

Pooblastila za špediterske obrti, agencije in trgovinska zastopništva. Ban dravske banovine je na podlagi zadevne ministrske uredbe odredil, da se morajo predložiti vsa, pred uveljavljanjem uredbe, ki predpisuje dovolitev za špediterske obrti, obrti za posredovanja v trgovinskih poslih in za trgovinska zastopništva, izdana pooblastila (odnosno obrtni listi) pristojnemu upravnemu oblastvu prve stopnje v roku 3 mesecev, to je do 8. maja 1938, in sicer radi registracije, da veljajo ta pooblastila kot dovolila v smislu ministrske uredbe. Ob enem je treba predložiti zadevno potrdilo Zbornice za TOI.

S telefonskim kablom Beograd - Zagreb - Maribor letos ne bo nič! V »Službenih novinah« z dne 12. t. m. je objavljena uredba o spremembi uredbe o nabavi in položitvi telefonskega kabla Beograd - Zagreb - Maribor do avstrijske meje. Z novo uredbo se spreminja poslednji člen glede uveljavljanja uredbe, in sicer tako, da dobi uredba od 23. sept. 1937, obvezno moč šele 1. aprila l. 1939.

Rasni teoretiki so zbrali z raznih strani osnovne elemente za zgradnjo rasne teorije. Njeni biološki elementi so pred vsem darvinistični nauk o selekciji (odbiranju) in borbi za obstanek, kar so vse prenesli v družbino območje in prilagodili namenom oblasti. To je tako zvan socialni darvinizem. Najpomembnejši element pa je teorija o nasledstvu, ki zanika vpliv vnanjih pogojev na organizem in naglašja nespremenljivost plazme (prvotne stvari), katere nosilec je rasa. S prenosom teh bioloških pojmov na socialno območje so ustvarili nek biološki ali kakor ga oni nazivajo organski pogled na svet, v katerem fungira rasa kot centralni pojem, kot nosilec nasledstvenih lastnosti nacije, kot tvorec kulture in zgodovine.

Selekcija v socialnem območju pomeni nadvlado onih, ki se znajo prilagoditi. Po tolmačenju socialnih darvinistov pa so najbolj prilagodljivi oni, ki so lastniki produkcijskih sredstev in imajo v rokah ekonomsko in politično oblast. Z usvojenim naukom o borbi za obstanek hoče rasna teorija utemeljiti upravičenost fašističnih osvojevalnih načrtov.

Najzanimivejša za rasizem je adaptacija Weissmannove teorije nasledstva, po kateri je prvotna snov večno enaka ali nespremenljiva. Sanitetni svetnik Graf piše: »Dognanje o trajnosti prvotne snovi (plazme) je velikega pomena za organsko mišljenje« (Rasistična ideologija). Drugi rasist Bauer pravi: »Zapomnimo si, da vnanja sredina, način življenja itd. niti najmanj ne vplivajo na nasledstvena svojstva poedinca.«

Zakaj je teorija o nasledstvu postala osnova rasni teoriji? Pomankanje, glad, nezaposlenost, robota šibkega močnejšemu itd. ne pridejo v poštev. Za napredek ni važno, v kaki družbeni sredini se nahajaš, kako živiš; glavno je, da čuvaš svojo čisto nasledstveno, živalsko maso. Tako prenašaš pažnjo s socialnih problemov v biološko stran. Osnovno vprašanje je čuvanje večne plazme rase, to je skupine ljudi enake nasledstvene mase in ž njo enake telesne in duhovne konstitucije. Samo rasa je nosilec in čuvar razvoja in biološki motor zgodovine. Zato pravi Graf: »V toku časa so se vedno bolj ostrila nasprotja med znaostjo in življenjem, kapitalom in delom, državo in narodom. Da premostimo ta nasprotja, moramo streti prvenstvo razumu v našem mišljenju in postaviti organsko sliko sveta.«

Rasizem pa deli rase v višje in nižje, v vredne in nevredne. Katera je vredna? Samo bela, a ne vsa. Najmodernejši nemški antropolog, rasist profesor Weinert pravi: »Lahko smo ponosni na svojo belo raso in na oni njen del, ki danes edini predstavlja kulturno ustvarjalni del vsega človeštva.« Ta del je profesorjeva domovina. »Vsa današnja kultura se ustvarja in se širi iz zapadne Evrope, seže do Visle in tam prestane.« Kultura zapadne Evrope gre le do Visle? In onostran te? Vse kaže, da se tukaj loni stara in vstaja nova kultura!

Tako je postala rasna teorija svetinja. Negovanje rasnih nasprotstev in bioloških razlik smatra rasna kultura za svojo glavno nalogo 20. stoletja. Človečanstvo torej nima po rasizmu drugih poslov ko odgajati ljudske rase. Milijoni gladnih in nagih ne ustvarjajo nobenega problema in naj po teoriji o selekciji in ohranitvi manjvredne mase propadejo v prilog vrednim, ki tvorijo sredino stanovske totalne države. Kam taka kultura vodi, pove določno in nazorno Coudenhove-Kalergi (borec za Pandenovo Evropo) v svoji knjigi »Totaler Staat —

proti fašizmu kot bogate proti ubogim. Odkod to siromaštvo pod fašističnim krovom? Račun je kaj enostaven in lahak: Njih monumentalna vnanost (ceste, ogromne stavbe, kasarne, orožje itd.) ima tudi svojo nasprotno stran — izčrpano življenje širokih mas. V sredini fašizmov je zapisano, da jim ne more iti nikdar dobro.

Res so v trikotniku Newyork-London-Pariz gospodarji pretežnega dela svetovnega gospodarstva in če je newyorkški list »New York Times« namignil, da bo ta trikotnik! skoro vrgel utež na tehtnico, je storil prav. Če, oziroma ko bo to storil, se bomo mogli prepričati, da ima za seboj 1/3 zemljanov.

Beg iz ruske ujetništva

(Po svojih doživljajih napisal: J. Petró.)

Kmalu smo se znašli na vlak, da nas popelje proti vzhodu. Obsli smo mesta Samaro, Kazar, Orenburg. Že od Orenburga dalje se je okolica čisto spremenila. Kakor hitro smo stopili na azijska tla, se je rodovitna zemlja začela izgubljati in polagoma nas je sprejela puščava, čim dalje, tem pustejša.

Med vožnjo so se me lotevale težke misli. Že v poltavski guberniji sem si izdelal načrt, kako bom lepega dne pobegnul v domovino, a radi slabega zdravja takrat nisem upal tvegati nevarnega počenja. Sedaj pa sem obupal ob nega početja. Sedaj pa sem obupal ob nega početja. Sedaj pa sem obupal ob nega početja.

Tri dni že nisimo dobili nobene hrane, a rublja, ki nam je bil določen, tudi nisimo prejeli. Transportni poveljnik, nepoštenjak, si je denar pridržal in ko je bil na neki postaji zamenjan, smo ostali brez hrane in denarja. Pritožili smo se novemu poveljniku, a brez uspeha. Trpeli smo dalje.

Pri Aralskem jezeru se je začelo prostrano močvirje. Nepregledne ravnine je poraščalo trstje, vmes pa so se bohote raznovrstne močvirske rastline. Srečevali smo siromašne naselbine, ki so bile od njih hiše zgrajene iz bambusa in trstja ter so nalikovale velikim slamnatim kopicam. Z močvirja so se dvignili ogromni roji kobilic in pred vsiljivim mrčesom smo morali dobro zapreti vsa okna in vrata vagonov. Ko so se izgubila močvirja, so izgubile tudi kobilice.

Zopet nas je sprejela pusta, ki se je tu in tam menjavala z obdelano zemljo, kjer smo si mogli nakupiti vodenosladikih melon.

Kmalu se je prikazala krasna pokrajina z gozdovi cipres. Sredi gozda so na postaji stali naloženi nešteti vagoni ciperovega lesa. Za zelenimi gozdovi so se vrstili pusti kraji, drug dolgočasnejši od drugega. Med nje spada tudi Turkestan. Mesto samo je neprijazno, še manj vabljiva je okolica. Odtod se vije železnica med peščenim hribovjem, ki navpravlja na človeka dokaj žalosten vtis. Čim bliže smo prihajali Taškentu, tem lepši so bili kraji. Na mnogih krajih smo videli izpeljane kanale, po katerih so nakali vrtove in njive. Na ta način so mnogo zemlje iztrgali puščavi ter jo naredili rodovito.

Po šestnajstih dneh dolge vožnje smo končno prispeli v Taškent. Mesto je veliko in ima cestno železnico. Hiše so nizke in enonadstropne, med njimi skrbno obdelani vrtovi. Ceste so tlakovane z lesenimi kockami, cestni jarki polni umazane vode. Kanalov nimajo.

Ljudstvo je mešano. Tu srečavaš vse tipe od azijskega do evropskega. Sredi mesta se dviga trdnjava z visokimi, močnim obzidjem, pod njim široki jarki, ki se le v času obleganja napolnijo z vodo. V mestu je več vojašnic, ki so v njih namestili ujetnike in ranjence. Tovarne nisem opazil nobene. Ljudje se največ bavijo s poljedelstvom in vrtnarstvom. Pridelujejo riž, bombaž, nekaj žita, grozdja in rozin.

Beg

V Taškent smo prišli sredi poletja, ko je bila najhujša vročina. Misel na beg me ni minila. Ves teden sem že premišljal, kako bi se splazil iz tabora na prosto. Nekoč sem se neopažen zmuznil v mesto in od tod med vrtovi v vinograde za mestom. Bilo pa je zelo nevarno radi za stolpov, ki na njih stražijo Sarti in Kirgizi pokrajino vso noč. V pomoč pa imajo še pse. Zato je bilo težko priti naprej. Kljub temu sem prekoračil celo vrsto jarkov in njiv. Najbrž so me opazili, čuvaj, ker so začeli žvižgati za menoj, a jaz se nisem ustavil, marveč sem izginil v blatno setev.

(Nadaljevanje prih. sredo.)

Bo že počakal.

Na smrt obsojeni zločinec zahteva kot zadnjo željo presnih češenj. Bilo je pozno jeseni in ječar mu odvrne, da tega sadu ni zdaj.

»Nič ne de,« potolaži zločinec ječarja. »Bom pa počakal!«

Čar glasbe

Težka je pot do slave...

Beethoven, Wagnerja, Brucknerja in mnoge druge skladatelje so sodobniki kritizirali in jim očitali, da nimajo nadarjenosti

WAGNER

Rihard Wagner pripoveduje v svojem lastnem življenjepis: »Domači učitelj, ki me je poučeval v latinščini, mi je moral končno dati tudi klavirske ure. Komaj sem se naučil prvih prstnih vaj, pa sem že naskrivaj vežbal uverturo iz »Čarostrelca«. Moj učitelj je to mojo igro nekoč slišal in je rekel, da iz mene ne bo nikoli nič.« Da iz Wagnerja ni nikdar nič postalo, so tudi še pozneje trdili neštevilni gledališki ravnatelji in kritiki, ki o Wagnerjevih delih niti slišati niso hoteli. Bodočnost pa je seveda pokazala in dokazala, da so se vsi ti grdo varali, saj je Wagner končno uspel in je poleg Beethovna postal velik skladatelj.

Tudi Karl Marija Weber, ki ga je Wagner tako spoštoval, ni v svoji mladosti kazal, da bo postal velik skladatelj. Ob neki priliki je njegov učitelj, ki ga je učil goslati, srdito zaklical: »Karl, marsikaj bi utegnilo postati iz tebe, samo glasbenik ne boš nikoli!« Niti njegova opera »Čarostrelca« ni kar takoj našla priznanja. Znan skladatelj Zelter, Goethejev prijatelj, je to opero imenoval »kolosalen ništre«.

Najslavnejši italijanski glasbenik Verdi, čigar opere pojejo dandanes v vseh opernih gledališčih širnega sveta, v svoji mladosti prav tako ni imel sreče z glasbenimi učitelji. Glasbo je najprej zasebno študiral in je lepo napredoval, potem pa je kot osemnajstletni mladenič prišel v Milan, da bi se vpisal na konservatorij. Sam pripoveduje tako: »Na konservatoriju sem moral opraviti neko vrsto izpita. Po osmih dneh sem šel k

BEETHOVEN

ravnatelju, ki me je potrepjal po rami in mi je rekel, naj nikar več ne mislim na konservatorij, ampak naj si poiščem v mestu kakšnega zasebnega učitelja.« — Verdi pa tudi pozneje ni prišel tako hitro do slave. Po izvedbi njegove dvanajste opere »Razbojniki« (Po Schillerju) je neki kritik napisal v »Gazette musicale« tole: »V Italiji še ni bilo skladatelja, ki bi bil manj sposoben, da ustvari to, kar v navadnem življenju imenujemo napev.« Tako ocenjevanje skladatelja, ki mu je ravno melodioznost njegovih glasbenih del prinesla svetovno slavo, zveni danes kakor — šala.

Bizet, skladatelj opere »Carmen«, je prišel na konservatorij z lahkoto in je dobil celo nagrado, ki mu je omogočila umetnostno potovanje po Italiji, Carafe, osrednji skladatelj, ki je na konservatoriju predaval, je dal na ponovne prošnje mlademu Bizetu priporočilo za Mercadanteja znanega takratnega italijanskega opernega skladatelja. Med potjo k mojstru Mercadanteju pa je Bizeta obsla velika želja, da bi to priporočilo prečital in da bi tako že vnaprej vedel, s kakšnimi pohvalami ga je Carafe priporočil. Oprezno je odprl pismo in se je neznanško iznenadil, ko je prečital tole:

»Dragi moj stari prijatelj! Priporočam ti gospoda, ki ti to pismo prinaša. Piše se Bizet in je laureatus našega zavoda. Je dober mladenič, za družbo prav prijeten in zasluži tvojo simpatijo. Toda nadarjenosti nima; med nama rečeno, niti za en sam sou.« Razumljivo je, da je »dober mladenič« to tako »ljubeznivo« pismo kar takoj raztrgal na drobne koščke in

FRANC JOZEF HAYDN

je namesto da bi se javil Mercadanteju, odšel zvečer v gostilno in je tam s tovariši celo noč pijančeval, da bi pozabil na deistvo, da nima nadarjenosti niti za en sam sou.« Danes za Carafeja skoraj nihče ne ve, Bizet pa je po vsem svetu znan; celo Nietzsche je imenoval njegovo opero »Carmen« najboljšo opero, kolikor jih sploh je.

Leto dni pred svojo prezgodnjo smrtjo je Schubert jadikoval: »Kaj bo iz mene, uboga muzikanta? Na starost bom moral brusiti tuje pragove in prošiti kruha!« Niti en založnik ni hotel njegovih pesmi natisniti, niti takrat ne, ko jim jih je zastoj nudil.

Tudi glasoviti Brahmsovi »Madžarski plesi« niso nikjer mogli najti založnika. Ko so pozneje ti plesi postali slavni, je neki budimpeštanski založnik vzdihoval: »Oh, kako neumen sem bil, ko sem odbil Brahmsa, ki mi je te plesه ponudil, da bi jih dal tiskati. Ko bi bil takrat pametnejši, bi imel zdaj štiri velike palače!«

Veliki skladatelj Ludvik van Beethoven je bil ravno tako deležen ostre kritike. Cerkveni skladatelj Stadler je pri vsakem koncertu takoj demonstrativno vstal, kakor hitro je prišla na vrsto kakšna Beethovnova skladba, in je odšel iz dvorane rekoč: »Zdaj je na sporedu norčevska glasba, zato moram oditi.«

Marsikateri veliki glasbenik je včasih celo sam v svoj talent posumil. Rihard Wagner piše o dobi, ko je skladal svojo opero »Leteči Holanec« (»Večni mornar«), sledeče: »Ko sem za celih devet mesecev prekinil vsako glasbeno delo, sem poskušal živeti v se na novo v glasbeno okolje in nastrojenje in sem si radi tega najel klavir. Ko so mi klavir prinesli v sobo, sem strahoma hodil okoli njega in sem se bal tremutka, ko bi odkril, da nisem več glasbenik.«

Neredkokrat se v življenju raznih umetnikov pojavijo »dnevi brez talenta«, čisto pa tudi tedni, meseci in celo leta. — Haydn je napisal: »Svet mi dan na dan dela poklone. Hvalijo me radi ognjevitosti mojih poslednjih del, medtem pa nihče niti ne slutja, kako težko zadnje čase skladam. Večkrat mi po več dni ne pride na pamet niti eden nov napev; bojim se

že, da me spomin zapušča.« Hugo Wolf je po marljivem skladanju kar po par mesecev prestal z vsakršnim delom, Weber pa po svoji operi »Euryanthe« celih štirinajst mesecev ni napisal niti ene note. Verdijevo pero je po ogromnem uspehu njegove »Aide« počivalo ravno šestnajst mesecev, Rossinijev talent je po operi »Viljem Tell« obmolknil. Rossini je potem, ko je to opero napisal, živel še celih štirideset let, vendar pa ni več skladal. Ko so mu gledališki ravnatelji nudili ogromne vsote, da bi napisal še kakšno opero, jim je odgovarjal: »Za svojo slavo ne pišem več, denarja pa imam dosti.« To je bila čista resnica, saj je po svoji smrti res zapustil tri milijone frankov.

V tem pogledu je Rossini prav zares redka izjema med drugimi skladatelji, ki niso imeli daru za pridobivanje denarja. Tako je na primer Schubert zapustil tako malo, da ni zadostovalo niti za zdrav nika in za grobarja. Mozarta so pokopali v grob za siromake, ker ni zapustil sploh nikakšne imovine. (Pred par leti je neki bogataš kupil za 20.000 dinarjev Mozartovo pismo, v katerem opisuje skladatelj svoj težek gnoten položaj, rokopis njegovega klavirskega koncerta v C-duru pa je bil nedavno prodan za 150.000 din.) Vdova J. Sebastijana Bacha je morala pred cerkvijo prositi miloščine. List iz Beethovnovnega dnevnika, na katerem je zapisal, da že dva dni ni ničesar jedel, je bil pred nedavnim prodan za ogromno vsoto denarja. Kakor vidimo, prihaja torej priznanje redno šele takrat, ko je dotičnik že od lakote umrl ali pa vsaj pretrpel silno bedo in pomanjkanje. Je pač hudó, da on, ki je nadarjen za umetnost, nima talenta za trgovino; če to trditev obrnemo, bo tudi skoraj vedno držala.

Mnogo prezira je doživel veliki simfonik Bruckner. Pri njegovih koncertih so ljudje sredi izvedbe zapuščali dvorano, nekoč pa so celo iz orkestra odšli vsi godbeniki. Neki kritik mu je svetoval, naj vse svoje simfonije vrže na gnojišče. Danes svet te simfonije občuduje. Med vsemi glasbeniki pa je največ napadov doživel in moral pretrpeti Wagner. Protijemu je nastopilo poslušalstvo in izvajalci. Neki kritik je napisal, da zvene njegove opere tako, kakor da so se lajnari vsega sveta sestali na istem kraju in da vsak lajna svojo melodijo! Francoski listi so slikali Wagnerja, kako stoji nekemu človeku na ušesu in mu v ušesni bobnič zabija oster žebelj. Drugi so pisali, da ga je treba poslati v norišnico. Končno pa je Wagner le zmagal in šele danes vidimo, kako lepa so njegova dela. Kakor Wagnerja tako so tudi vse ostale velike duhove sodobniki napadali in trdili, da nimajo talenta, na koncu pa se je vedno pokazalo, da manjka nadarjenosti ravno onim, ki so pri takih napadih prednjačili. Danes ne pozna njihovih imen nihče, medtem ko so pravi velikani dobili v umetnostni zgodovini stalna mesta.

FRANZ SCHUBERT

